

לא א מיי סיה תמלכת
דעת הלכה י:

תורה אור השלם

- 1 תנן יתירי תיבתו וקלף בורדין יתירי: משלי יג ג
- 2 לבבתי אחתי כלה לבבתי באחת מעיניך באחת עין מצורתי:
- 3 ער השירים ה ט
- 4 ער השירים ה ט
- 5 ער השירים ה ט
- 6 הלא הוא כל דברי כאש נאם ?? ובפשי יפצץ קלע: יתירו כל ט
- 7 שבעי בן גורים אדרב ותפתח שפתי משיחיה: משלי ח ו
- 8 צרור דבור דודי לי בין שדי ילוי:
- 9 אשכול תיבת דודי לי בברתי עין גר?
- 10 ליתו כעורתי הנישג מולתי פורעתי שפתותי שושנים נפתח מור עבר: שיר השירים ה ו
- 11 פתחתי וני לודי ודודי תתן עבר נפשי יצאה בורתי בפשתי ולא ענני:
- 12 שגשג נדבות תניף אליהם תתקדן ונלאה אתה בנותק:
- 13 תהלים סח ו
- 14 מלכי בצאת דודון ידון ונתן בית מחלק שקלל: תהלים סח יג
- 15 ואל ענני: ואל ענני: שוק בכל הארץ אשר תנה ודוד על השמים:
- 16 מאתו וני כסה פשו עילי ענני: איוב ט ט
- 17 אנבי ?? אליהך אשר ויבאתך טארץ מצרים מביא עבדים: שמות כ ב
- 18 אל יתה קל אליהם אחרים על פני: שמות כ ג

וא"כ כתיב הסריח. לשון מגונה לא היה לו לכמוז¹⁶ אלא כלומר ולא כמז¹⁷ ערצ ריחו דהוה משמע הסריח אלא כמז נמן לשון חזיונות: מה פשי זה מרחיק רבמה ניצוצות. הקשה רבינו שמואל והא קלא משמע דהפטיס מופוז¹⁸ את יפולגו סלע וכן אלו רואין שהפטיס מופוז סלעים וליכא למיגרם מה סלע ממחלק לכמה יליונות דהא דיבור דהיינו מורה נמשלה לפטיס ולא סלע ובקונטרס פי' מה פטיס מתחלק הסלע על ידו ואינו מיוצג שהדיבור הוא עצמו מתחלק ואינו דמיון גמור ואומר ר"מ דקלא מיירי באזן המפוזן ברוז¹⁹ דלמס²⁰ סמדרס חיות מעשה גלחזי שקשה סגפירין וזכא לזדוקה נמנה על הסקן והסה עליה צקורסם תחלק הפטיס ושגזר הסקן וסגפירין לא זו ממקומו הס"ד וכפטיס יפוזן סלע²¹ ואף על גז דלא כתיב יפולגו סלע הרבה פסוקים יש כענין זה אצניס שקחו מיס (איוב י) פי' שקחו אותן מיס ואמו שפיר דלמנו בפ"ק דקדושין (דף יג:):

תנא דבי רבי ישמעאל בני אס פגע נך מנוול זה משכחו לניהמ"ד ואס אכן הוא נמוט שגא' אצניס שקחו מיס פירוט שקחו אותם מיס ואס כדזל הוא מתפוזן פירוט אס יכר הרע מתחוק עליו כדזל מתפוזן שגלמנו וכפטיס יפוזן סלע ואף על פי דהסם מדמה יתה"ר לפטיס ומקרא ד"מ לפטיס אין למוט

דסגינו בשלימותא כתיב בן יתומת ישרים תנחם הנך אינשי דסגן בעלילותא כתיב בהו יסלף בוגדים ישרים: א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן מאי דכתיב²² לבבתי באחת מעיניך לבשתעשי בשתי עיניך אמר עולא עלובה כלה מונה בתוך הופתה אמר רב מרי ברה דבת שמואל מאי קרא²³ עד שהמלך במסוכיבו נרדי וגו' אמר רב ועדיין חביבותא היא גבן דכתי' נתן ולא כתב הסריח ת"ר²⁴ א' *עלובין ואינן עולבין שומעין חרפתן ואינן משיבין עושין מאהבה ושמהין ביסורין עליהן התרוב אומר²⁵ ואורבו כצאת השמש בגבורתו א"ר יוחנן מאי דכתיב²⁶ ה' יתן אמר המבשרות צבא רב כל דיבור ודיבור שיצא מפי הגבורה נחלק לשבעים לשונות הני דבי ר' ישמעאל²⁷ ובפמישי יפוצין סלע²⁸ מה פשי זה נחלק לכמה ניצוצות אף כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה נחלק לשבעים לשונות אמר רב חננאל בר פפא מ"ד²⁹ שמעו כי נגידים אדבר למה נמשלו דברי תורה כנגדי לומר לך מה נגיד זה יש בו להמית ולהחיות אף ל"ת יש בם להמית ולהחיות היינו דאמר³⁰ רבא למימינן בה סמא דחיי למשמאלים בה סמא דמותא ד"א נגידים כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה קושרים לו שני כתרים: א"ר יהושע בן לוי מ"ד³¹ צרור המור דודי לי בין שדי ילוי אמרה כנסת ישראל לפני הקב"ה רבש"ע אף על פי שמיצר ומימר לי דודי בין שדי ילוי אשכול הכופר דודי לי בכרמי עין גדי מי שהכל שלו מכפר לי על עון גדי שברמתי לי מאי משמע דהאי כרמי לישגא דמכניש הוא אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן כדתנן³² כסא של כובס שכורמים עליו את הכלים: וא"י יהושע בן לוי מאי דכתיב³³ לחיוו כערוגת הבושם כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה נחמלא כל העולם כולו בשמים וכיון שמדיבור ראשון נתמלא דיבור שני להיכן הלך הוציא הקב"ה הרוח מאוצרותיו והיה מעביר ראשון ראשון שנאמר שפתותיו שושנים נוטפות מור עבר³⁴ אל תקרי שושנים אלא שושנים: ואריב"ל כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה יצתה נשמתן של ישראל שנאמר³⁵ נפשי יצאה בדברו ומאחר שמדיבור ראשון יצתה נשמתן דיבור שני היאך קיבלו הוריד³⁶ מל שעתידי להחיות בו מתים והחיה אותם שנאמר³⁷ גשם נדבות תניף אליהם נחלתך ונלאה אתה כוננתה ואמר ר' יהושע בן לוי כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה חורו ישראל לאחוריהן ו"ב מיל והיו מלאכי השרת מרדין אותן שנאמר³⁸ מלאכי צבאות ירדון ירדון אל תיקרי ירדון אלא ירדון: ואריב"ל בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבש"ע מה לילוד אשה בנינו אמר להן לקבל תורה בא אמרו לפניו חמודה גנוזה שגנוזה לך תשע מאות ושבעים וארבעה דורות קודם שנברא העולם אתה מבקש ליתנה לבשר ודם³⁹ מה אנשי כי תוכנינו וכן אדם כי תפקדנו⁴⁰ ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים אמר לו הקב"ה למשה החזיר להן תשובה אמר לפניו רבש"ע מתיירא אני שמא ישרפוני כהבל שבפיהם אמר לו אחוז בכסא כבודי וחזור להן תשובה שנאמר⁴¹ פני כסא פרשו עליו עננו ואמר ר' ג' נהום מלמד שפירש שדי מויו שכניתו ועננו עליו אמר לפניו רבונו שאתה נותן לי מה כתיב בה' אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים אמר להן למצרים ירדתם לפרעה השתעבדתם תורה למה תהא לכם שוב מה כתיב בה'⁴² לא יהיה לך אלהים אחרים בין עמים אתם שריוני שעובדין עבודת

דסגינו בשלימותא. התהלכנו עמו צמוס לז כדרך העושים מאהבה וסמכנו עליו שלא יעננו דבר שאל נוכל לעמוד בו: **נחמלא** בקבלה שקבלתם אחת היא אלכלס ולצדק שקיימתם שמים יס: **לכנני** בקרמתי: **עלובה**. חזופה דעולבנא לישגא דחופסא היא והכי אמר בנמס' גיטין יט: **מונה בתוך חופסה**. כשראל כשעמדו צסיני ועשו העגל: **נחמיינו**. בחופסו: **נתן**. עזר ריחו עוזב לחמרים: **ועדיין חביבותא היא** גבן. אע"פ שהמקרא מספר דגנונות הרבה לנו לשון חנה מדלל כמידי הסריח: **העננים ואינס עוננים** אמרים צאין עליהם בחופסא ולא הן על חמרים: **עושין**. מהלכת המקום: **עושמים ציפורים**. על עליגיה הבאה עליהם: **לכא רב**. כל האומות: **עלובה הבאה** מתחלק הסלע על ידו לכמה יליונות: **למימינן**. א' עוקוס בכל כחם וטרודים לדעת סודה כלדס המשתמש ציד ימינו שהיא עיקר: **קושרים לו שני כתרים**. לדבור שהיה צו ממש ונראה כדכתיב רואים את הקולות (שמות ט): **אע"פ שמו"כ ומימר לי דודי**. בעגל שאמר הורד עדין: **צין שדי ילוי**. אמר מנד לעשות לו משכן להיות מלווה למת שכניו בין שני הצדדים שגראו דמקדש ראשון כשני שדים דוחקין וזולטין צפורים שכנגד הפתח: **עין חר** עון עגל שהוא מין צהמה. לשון חר לשון ע"ז העורסים לגד שלתן (שפי' סה): **סרממי**. שאספסי להתאוות אלהות הרבה דכתיב אלה אלהיך ישראל (שמות לג): **שמו"כ** עניו. שמתקפין עליו את הצדדים והוא דף ארוכה ומנוקבת נקדים הרבה ומניח המוגמר תחתיה והכלים מתגמרין מדרך הנקבים: **לישגא דמינני** גרסינן: **מעביר ראשון** א'. **לגן עין**: **מור עובר**. על שהעביר: **גשם נדבות**. גזי מתן תורה כמידי כספר תהלים: **"ב מיל** זו היא מדת מתייהס והיו הקרוצים לדיבור מחורין מפחד הקול עד קצה המסתנה: **מרדין אוןס**. מסייעין אותן להתקרב מעט מעט שהיו חלשים כלשה המדדה את צנה כמתלת הילוכו: **יודוין**. משמע הס עצמם יודוין: **ירדון**. מרדין חמרים: **ספקד"ד דורות** (י) צלפסיס שנה שקדמה תורה לעולם היו עמדין דורות הללו להנצרות שנאמר (תהלים קה) דבר צוה לאפק דור ודלחה הקב"ה שאין העולם מתקיים בלא מורה כל כך והעבירין ולא בלא ומהנה לכ"ו דורות. הרי שסמרי אדיר הוא הרבה צארך ואין ראו לך ליתן הודך שס י אס על השמים: **פירש שדי מויו**. נטרקיון של פרוס: קאלה

גליון הש"ס
רש"י ד"ה תתקדן הוחת וכו' רואה הקב"ה שאין הקולות מתקיים. נמלס רבה נלמדת פי"א חילת דלח הקב"ה שהי רבש"י נמנ ליתו דורות והתקדד עיני פייס שדמות: **תום** ה"ה מה פשי מביד דרקא אחר וינא לבת שמיכה. פי' כה"ל פי' ואלה פסוקים י:

מוסף רש"י
כי נגידים ונשיבות אדרב. דכתיב (י) בתוך חופסה. עגד שטיה וישלס כסוי פשו את בעגל. אסרי לא יסעו חמיו עד לחמ הקמת המשכן כשהי עשיה דכתיב (ממלכד י) ויהי כשהי העיני כשהי המי וגו' ויטעו בני ישראל למספטיה ממדבר סיני (גיטין דף). מאי קרא. דיש לררס עליהם לנה מונה בחופסה (סו). נרדי נתן רדיו. כסמי עזר ריחו עניו, כנו (ממלכד יג) ואלה נתן סתוין את ישראל וכו' (סו). לא הויכר אלא נמלחת ענעליס מיד חמרים ואין ענעליס את חמרים (סו). עושין משה מאהבה. עושין מלת מהלכת מתקוס ולא לירול שכי אלא מלחל חסופות (סו). למימינן כתיב דקדוקין וירדון, כתיב הימנות מלחלה (דפ"ר יג).

תלמוד בבלי מהדורת הדרעא החדש, באדיבות הוצאת ה. וגשל, © כל הזכויות שמורות

6) נחמה כטו: טו ז' נפי'
תוספת בנה קחם עט: ד"ה
כ"ג, ו: ז' לאמה, ד: ז' ז"ל
ובגו, ש"ב"ג, ט: ז' ז"ל אהר
ד"ה שבעה, ו: ז' ז"ל
ז' שמת לב, ט: ז' ז"ל
תוספת בנה קחם פב, ד"ה
כ"ג, ו: ז' ז"ל מפי ע"ז כ:
ד"ה נגד מרבר ז' ז'

הגהות הב"ח

6) רוב ד"ה מרבר וכו'
פ"ח נגד מרבר ז' ז'

גליון הש"ס

נ"ב קנאה יש בנייכם ע"י
כ"ג"י מומש כחשית א' כ"ו
ובחילי סס: ט' ש"י חרוז
לו להקב"ה ע"י מות חיים
שטדרין דף ע"ג ד"ה ומה
נכתבו: שם בלום יש עבד
שנתן: ש"ב ע"י מהש"ס
ח"א פ"ד דנכחיות.
וקושימו וחיטול חתום כ"ק
ע"י ע"י ד"ה כ"ו:

מוסף רש"י

רש"י על הגמ' ה'
זה מפר לו מלך המון
כעולה ליקום שיקצוהו
ע"ה המנהיג (בבב"ר ז' א"י).
כתובים לאותיות מן המון
דקבר מורה (מחנות כ"ב).

אמר רבי עקיבא פרק תשיעי שבת

קנאה יש בנייכם. שאתם באים על ידה לדי רצחיה: מסר לו.
למדו: באדם נשכר. שמרפס וקלאוך אדם נוזר מאדמה לשון פלגות:
מסר לו מורו. להקטיר מחמתו קטורת שבעת מגפה ולעמוד בין
הממים ובין החיים: ואי לאו דאמר ליה. מלאך המות: מנא ידע.
הלא בתורה לא נכתב: בדאי אסת.

בממיה: קושר כפריס. כגון הנך
דלמרי' בפיק הצובה (לקמן דף קד). מגלג
דקוף לגבי ר"ש וכן שבע"ז ג"ך
שזריכין כל אות ג' זיונים כדלמרינן
(במנחות דף טז): ראש הזי"ן נמתח
לימין ולשמאל בגגו מעט וכן ראש
הזי"ן השמאלי וכן כל ראשי שבע
אותיות הללו בכל מקום שהן: אין
גלוש. אין דרך לימן שלוש: בעידי.
במקומן: לעזריני. לומר תלגה
מלאכתך: מיד. בעליה אחרת אמר
שקומן: לו יגדל נא כח ה': ס' ג' שבע. הוא
יכר הרע המחטיף את האדם הוא
העולה ומסטיין. ויהאומין דהוא ממת
הזין אין הגון בעיני: שבעה משה.
לכר אמר להם לטוף מ' יום אני
בא בתוך שש שעות הם סבורים
שאזונו יום שעלה בו מן המנין הוא
והוא אמר להם מ' יום שלימים יום
ולילו עמו ויום עלימו אין לילו עמו
שהרי בו' כסיון עלה ממלא יום מ'
כ"ו כסיון היה כ"ו כ' שש שש
ועירב את העולם והראה דמות
חך אפילה דמות עין וערפל
וערבוזא לומר ודאי מת משה
שהרי בלא ככר שש ולא בלא. ואי
אשכח שש שעות אלא זיוס
המעונן בין קודם חלות לאחר
חלות שהרי לא ידע משה עד יום
המתת שגאלמ' וישכימו ממחרת
וגו' בלא שש. שקבע לנס: שאלה
לעזריני. שלא קבלו בו מורה:
שפ"ו

שנתן לי הקב"ה תורה א"ל הקב"ה
למשה משה בדאי אתה אמר לפניו
רבונו של עולם חמודה גנוזה יש לך
שאתה משתעשע בה בכל יום אני
אחויק טובה לעצמי אמר לו הקב"ה
למשה הואיל ומיעטת עצמך תקרא
על שמך שנאמר וזכור תורת משה
עבדי וגו' וא"ר יהושע בן לוי ב"שעיה
שעלה משה למרום מצאו להקב"ה
שהיה קושר כתרים לאותיות אמר לו
משה אין שלום בעיך אמר לפניו
כלום י"ש עבד שנתון שלום לרבו א"ל
היה לך לעזריני מיד אמר לו ועתה
יגדל נא כח ה' כאשר דברת (אמר) ר'
יהושע בן לוי מ"ד וירא העם כי בושש
משה אל תקרי בושש אלא באו שש
בשעה שעלה משה למרום אמר
להן לישראל לסוף ארבעים יום
בתחלת שש אני בא לסוף מ' יום
בא ששמן ועירבב את העולם אמר
להן משה רכבם היכן הוא אמרו לו
עלה למרום אמר להן באו שש ולא
השניחו עליו והראה להן דמות
ממתו והיינו דקאמרי ליה לאהרן
כ"י זה משה האיש וגו': א"ל ההוא
מרבנן לרב כהנא מי שמוע לך מאי
הר סיני א"ל הר שנעשו בו נסים
לישראל הר ניסאי מיבעי ליה אלא
הר שנעשה סימן טוב לישראל הר
סימנאי מיבעי ליה א"ל מ"ט לא
שכיחת קמיה דרב פפא ורב הונא
בריה דרב יהושע דמעייני באגרתא
דרב חסדא ורבה בר' דרב הונא דאמרי
תרווייהו מאי הר סיני הר שנידה
שנאה לעכו"ם עליו והיינו דאמר ר'
יוסי בר' חנינא ה' שמות יש לו מדבר
צ"ן שנצטוו ישראל עליו מדבר קדש
שנתקדשו ישראל עליו מדבר קדמות
שנתנה קדומה עליו מדבר פארן
שפרו

בפארן (ה) דהוה משמע דפארן היא
אומה אחרת כמו שפיר אלא גרם מאי
צ"י צשעיר ומאי צ"י צמימן נמי היינו
מדבר צ"ן דכתיב ויהי קדש וסיני
איקרי קדש דכתיב בספר (מחיל' טז)
קול ה' יחיל מדבר יחיל ה' מדבר קדש
משמע דהיינו בשעת מתן
תורה ומיהו קשה לר"י דהא מדבר
קדמות היה מורחה של ארץ ישראל
דכתיב (דברים ז) ואשלה מלאכים
ממדבר קדמות אל סיוון מן חשדון
וגו' שהיה צמורח של א"י דכתיב
(ס' ד) צעבר הירדן מורחה שמש
ומדבר צ"ן ופארן היינו בדורמה כמו
שמשמע בפסוקים שהבאתי ואין
ימכן דמדבר קדמות היינו מדבר סיני:

פ"ט

תורה חובן היא. וא"ת וכי שטן לא היה יודע מתן תורה וי"ל
לדלמינן צמדכש לפניו ילך דבר שטרוד הקצ"ה למלאך
המות שבעת מתן מורה שלא יקטרו לומר אומה שעמדה לחטוא
לסוף מ' יום צעגל אמה נותן להם המורה והוא שטן והוא מלאך
המות כדלמרי' בפ"ק דצ"ב (דף טו).

ואמרי' נמי כסנהדרין (דף כ: טו) תשי'
שנימה כחשאי מפני השטן:
סוף פ' ו' יום אני בא. פירש
בקוטרס דלמות יום שעלה
בו אינו מן המנין והוא היה אומר
להם מ' יום שלימים יום ולילו עמו
ויום עלימו אין לילו עמו שהרי ו'
כסיון עלה ממלא יום מ' היה צ"י
במתן ואין נראה לר"י בן צרינו מאיר
דכתיב משמע בפ"ק דיומא (דף ז)
דיום עליה מן המנין דקאמר התם
בשלמא לר"ע משמח להו דצ"י
במתן נשמדו הלמות כ"ד דסיון
ושיתכר דמתן מלו להו מ' יומין
וצשיכר במתן נחם אלמא חשיב
יום עליה ואיכא מ' יום ומ' לילה
ששמחשו לילה שאחר היום ועוד
אם לא תחשוב יום עליה לא ישלמו
מ' ימים אחרונים עד אחר יום
הכפורים ושלמו ציוה"כ שא"ל
הקצ"ה למשה סלחמי כדנדר ג'
מה שפרש"י בפרשת כי משא שצ"ע
במתן עלה קשה לר"י שאז לא תמלא
ששלמו מ' ימים אחרונים ציוס
הכפורים):

מדבר צ"ן. קשה לר"י דע"כ
מדבר צ"ן לאו היינו מדבר
פארן דמדבר צ"ן כחילת דרומה
של ארץ ישראל דכתיב באלה
מקדש ברנע ויהי לנס פלח נגד (ה)
מדבר צ"ן על ידי ארז ומיב
ונסד לנס הגזול מנגד וגו'
והיו מולאומיו מנגד לקדש ברנע
וקדש ברנע היינו פארן דכתיב
בשילוח מרגלים וישלח אותם
משה ממדבר פארן וצפסר
(יהושע יד) כתיב שאמר ללז
בשלות אותי משה מקדש ברנע
לרגל את הארץ וכן באלה
הדברים כתיב ונצח עד קדש
ברנע ומפדש מיד שלוח
מרגלים ועוד דכמה מסעות
היו ממדבר פארן עד מדבר צ"ן
דכסוף בהעלותך כתיב ואחר
נסעו העם מחלרות ויחנו
צמדבר פארן וצאלה מסעי
כתיב ויסעו העם מחלרות
ויחנו צרתמה א"כ רמתה
היינו פארן וחשיב כמה
מסעות עד מדבר צ"ן וכן
צ"ן פארן לסיני מהלך י"א יום
דכתיב אחד עשר יום ממוזב
דרך הר שעיר עד קדש ברנע
א"כ מדבר צ"ן ופארן וסיני
לאו הכל אחד ואורי' דהכל
מד' אחד וגדול היה דע"כ
סיני היינו פארן דמ' הופיע
מהר פארן וצפרק שור שנגד
ד' וה' (צ"ק דף ג). גבי שור
של ישראל שנגד שור של
עוזד כוכבים פטור וז"ל צ"י
צריש מסכת ע"ז (דף כ: ט)
מאי צ"י צשעיר ומאי צ"י
צמימן נמי היינו מדבר צ"ן
דכתיב ומתן תורה ויהי קדש
וסיני איקרי קדש דכתיב בספר
(מחיל' טז) קול ה' יחיל מדבר
יחיל ה' מדבר קדש משמע
דהיינו בשעת מתן תורה
ומיהו קשה לר"י דהא מדבר
קדמות היה מורחה של ארץ
ישראל דכתיב (דברים ז)
ואשלה מלאכים ממדבר קדמות
אל סיוון מן חשדון וגו' שהיה
צמורח של א"י דכתיב (ס' ד)
צעבר הירדן מורחה שמש
ומדבר צ"ן ופארן היינו בדורמה
כמו שמשמע בפסוקים שהבאתי
ואין ימכן דמדבר קדמות היינו
מדבר סיני:

תכלין

תכלין

- 1 וזכור את יום השבת
2 לקדשו: שבות כ ה
3 לא תשא את שם יי
4 אלקיך לשואו כי לא ינקח
5 את אשירי ישא את שמו
6 שבות כ ז
7 לשוא:
8 כבד את אבך ואת אבך
9 למען יארבון ימך: על
10 לא תרצה לא תנאף לא
11 תאדוקה אשירי יי אלקיך
12 שבות כ יב
13 תנבב לא תנעב ברךך עד
14 שבות כ יג
15 ויצינו מה אדיר ששך
16 בכל הארץ: תהלים ח'
17 ע' צלית לפרום שבית שבי
18 את הקטרת ויכפר על
19 הקטב: במדבר י"ב
20 וינעמד בין הפחות וכן
21 הדינים ותעצר הנפשות:
22 במדבר י"ג
23 אלהים רבין ורבה ודוא
24 ידע את מקומו:
25 איוב כג
26 תחום אמר לא כי היא
27 וים אמר אין עשירי:
28 איוב כה יד
29 אברון וזאת אמרו
30 באוניו שמענו ששעה:
31 אהרן כה כב
32 וזכור תורת משה עבדי
33 אשר יצונו אמו ברוב על
34 כל ישראל: תהלים
35 ומשפטים: מלאכי ג' כב
36 ונעמה ונא יג פח
37 אבני: פאשר דברת
38 במדבר י"ז
39 וירא העם כי בשש
40 משה לרדת מן הרה ויקהל
41 העם על אהרן ויאמרו
42 אליו קום עשה לנו אלהים
43 אשר ילכו לפנינו כי זה
44 משה האיש אשר העלנו
45 ממצרים עד הנה לא ידענו
46 מה קרה לנו: שפות לב כ

תכלין

תכלין

תכלין

תכלין

תכלין

תכלין

תכלין

תכלין

תכלין

תכלין

תכלין

תכלין

תכלין

תכלין

תכלין